

Missatge institucional del president de la Generalitat amb motiu de l'Onze de setembre de 2010

Bona nit, benvolguts conciutadans.

Un any més em prenc la llibertat de prendre'ls uns minuts per adreçar-me a tots vostès amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya.

L'11 de Setembre és una ocasió especial per recordar aquells qui, al llarg dels segles, han dedicat les seves vides a construir el que Catalunya és avui: una nació, una comunitat cultural i lingüística, una societat oberta i plural.

Alguns d'aquests homes i dones, al llarg de la nostra història, han donat les seves vides en defensa de les nostres llibertats. Molts d'altres ho han fet amb les armes nobles i pacífiques de la política, les arts, la ciència, el pensament i la paraula. Tots ells són patriotes que en dies com avui és bo que recordem i els retem un homenatge.

És just i és important que ho fem. Perquè no podem perdre la memòria del que hem estat ni d'on venim. No podem oblidar el nostre passat ni n'hem de ser esclaus.

Per tant, les meves paraules d'aquest vespre volen ser, en primer lloc, una expressió de reconeixement i d'admiració per tots aquells qui, amb nom propi o de forma anònima, han fet possible que Catalunya segueixi essent un poble reconegut i respectat.

I són, també, una invitació a participar en els actes que avui i demà se celebren a tot Catalunya per commemorar la Diada i tot el que significa per a cadascun de nosaltres i, de manera col·lectiva, per al conjunt del nostre poble.

Els demano que ho facin cívicament. Com sempre ho hem fet. Ho dic des del convenciment que la nostra força creix quan s'expressa amb convicció i respecte.

Vull adreçar també uns mots de record i mostrar l'escalf del nostre sentiment a tots els catalans i catalanes que són lluny d'aquí per raons molt diverses.

Fa un any commemoràvem el 150 aniversari del naixement del president Macià, que va ser el primer president de Catalunya elegit democràticament pel nostre poble. Hem celebrat, també, el 650 aniversari de les Corts Catalanes convocades a Cervera, quan es va fixar el caràcter estable de la Generalitat de Catalunya. Dues celebracions per afirmar que la nostra voluntat d'autogovern ve de lluny, és sòlida i irrenunciable.

L'any passat em vaig referir, així mateix, a la crisi econòmica i les dificultats que comportava per al conjunt de la societat catalana. Vaig dir que calia parlar clar, anar de cara als problemes; i que tots hauríem de fer sacrificis.

Vaig parlar també del valor que, en moments així, té el suport de les famílies i de la societat.

I vaig expressar la meva confiança en el caràcter solidari dels catalans i en la voluntat de superació dels homes i dones del nostre país.

Aquest any la celebració de l'Onze de Setembre té alguns trets que també el fan singular:

És l'última Diada d'aquesta legislatura.

No tinc pas la intenció –ni aquest és el moment- de fer balanços i valoracions.

En tot moment he procurat actuar mirant de correspondre, amb honor, dignitat i responsabilitat, al compromís que vaig prendre quan vaig demanar la confiança del Parlament de Catalunya, ara farà quatre anys.

Aleshores em vaig comprometre a treballar amb totes les meves forces per aconseguir que el govern fes possible:

- Millorar l'atenció a les necessitats del conjunt de la societat,
- Consolidar els avenços del nostre autogovern assolits amb el nou Estatut
- I impulsar un creixement econòmic compatible amb un país endreçat i equilibrat.

Aquest ha estat un any dur. Dur per a tothom. Però em penso que podem començar a parlar de recuperació. Tot i que ho hem de fer amb molta prudència i amb molt de respecte pels milers de treballadors i de famílies que viuen el drama de l'atur.

Estem sortint de la crisi, però encara ens esperen mesos difícils i haurem de seguir fent un esforç col·lectiu de solidaritat i de suport als sectors més fràgils de la societat. Molt especialment a la gent gran i les famílies amb menys recursos. Al mateix temps, cal evitar que les empreses tanquin, fer possible perquè se'n creïn d'altres i que s'instal·lin a Catalunya.

Vivim temps difícils. Però hem de mantenir l'esperança. Perquè els pobles que perden l'esperança no avancen. En el món global d'avui quedar-se aturat és retrocedir; un luxe que Catalunya no es pot permetre de cap manera.

Per això vull advertir, un cop més, del perill que comporten les actituds socials o polítiques interessadament negatives o pessimistes. La recuperació serà possible i més sòlida si fem un esforç individual i col·lectiu per recuperar l'esperança i l'optimisme davant el nostre futur. Estem obligats a fer-ho si volem assegurar el futur dels nostres fills.

Fa pocs dies que he anunciat la data de les properes eleccions. D'aquí a unes setmanes tot el poble de Catalunya és cridat a les urnes per elegir democràticament els seus representants i decidir, en funció de les majories parlamentàries, quina orientació volen que prengui Catalunya, socialment i políticament els propers anys.

Vivim una hora greu i exigent. Que demanarà de nou el millor de tots nosaltres. Per deixar definitivament enrere la crisi econòmica i per trobar una sortida constructiva a la crisi institucional i política al voltant del nostre autogovern.

A finals de juny, es va fer pública la sentència del Tribunal Constitucional sobre un dels recursos presentats contra l'Estatut. El fons i la forma de la sentència van provocar una fonda indignació en amplis sectors de la societat catalana. Una indignació que es va expressar de forma massiva i plural a la gran manifestació del juliol passat pels carrers de Barcelona.

Ara bé, la sentència no ha invalidat l'Estatut ni de bon tros. L'Estatut és vigent i útil, per això l'he defensat i el defensaré amb totes les meves forces.

Però el pronunciament del Tribunal Constitucional ha malmès el sentiment d'afecte de molts milers de catalans en relació amb Espanya i les seves institucions.

S'ha generat una situació gens positiva que ens hem d'esforçar, tots plegats, per superar.

Com a president tinc el deure de proposar als ciutadans i ciutadanes de Catalunya camins de sortida.

I tinc el compromís de fer-ho buscant, en tot moment, la màxima unitat política i social. Perquè com més unitat, més força. Com més units, més ens fem respectar. Això és el que vaig fer des del primer moment.

Em sembla que interpreto el sentir de la majoria si afirmo que els homes i dones de Catalunya es mereixen un temps de major serenitat, un temps en què el diàleg s'imposi per damunt de la cridòria, en què la concòrdia s'imposi per damunt de l'enfrontament, en què la unió s'imposi damunt de la pulsio separadora.

La societat catalana té dret a exigir i esperar solucions i no problemes, propostes constructives i no només crítica, pessimisme i laments.

La identitat de Catalunya i la seva voluntat de ser no són cosa de quatre dies. Som un poble respectuós i que vol ser respectat.

Ara més que mai, cal que les forces polítiques, econòmiques i socials concentrem la nostra intel·ligència i força a millorar les polítiques educatives, culturals, industrials, d'atenció socio sanitària o d'equilibri mediambiental.

Cal que redoblem els esforços col·lectius per orientar les nostres energies a superar la crisi, recuperar el temps de l'economia catalana, vetllar per la cohesió i recuperar el diàleg exigent a partir d'una defensa ferma i indiscutible del nostre dret a autogovernar-nos.

Crec que és hora de construir amb solidesa un futur esperançat per Catalunya. Aquest és el meu compromís. Compto amb el de tots vostès.

Bona Diada i Visca Catalunya!